

BEZAKTANT

JANIEL KAFFE

Janiel Kaffe

BEZPÁTEŘNÍ

Copyright:

Autor: Janiel Kaffe

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-446-3 (ePub)

978-80-7512-447-0 (mobipocket)

978-80-7512-448-7 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno Skleněnému Strípku...

Janiel Kaffe

BEZPÁTEŘNÍ

„Zmrde!“ zařval jsem a vší silou praštil toho blbce, co se opovážil krást v cizím obvodu. Dostal železnou tyčí přes prsty, které měl položené na okraji stolu.

„He, pochcal se!“ dodal jsem.

Mart'an se blbě ušklíbl a Trefa utrousil: „Tak by to měl uklidit.“

Skopl jsem židli, ke které měl mladičkový a nezkušený zlodějíček přivázané nohy. Jednu ruku měl rovněž připoutanou. Vyvrátil se zrovna na tu stranu, kde měl ruku. Zařval, jak ruka pod váhou těla pokřupala. Z očí mu vytryskly slzy a z nosu sopl.

„Co je? Jestli lituješ, tak je ti to hovno platné!“ křičel jsem na něj a nohou mu přišlápl obličej k zemi. „Však ty si zapamatuješ, kam smíš a kam ne!“

Snažil se něco říct, ale mumlání nikdo nerozuměl.

„Mluv nahlas a srozumitelně, zmrde!“ zakřičel jsem mu z blízkosti do tváře. Narovnal jsem se a přetřel si zpocené čelo. Neutuchající chuť mě donutila kopnout

zlodějčka do tváře. Dostal přímý zásah do nosu, který se po úderu zlomil. Zlodějček omdlel. Kývl jsem na Mart'ana, aby mu prohledal kapsy. Na stůl vylovil nějaké peníze, zlaté řetízky a náušnice. Pak ještě grip s trávou.

„Co s ním uděláme?“ zeptal se Trefa.

„Někam ho odvezeme,“ rozhodl jsem, jako by se nejednalo o nic víc, než pytel s odpadky. Ze staré skříně, která tu pro tyhle případy byla, jsem vyházel stará prostěradla a igelitovou folii. Igelit jsem podal Mart'anovi spolu s klíčky od auta. Šel vystlat kufr, aby tam nezůstaly stopy.

Já s Trefou jsme uvolnili zlodějčka a řádně ho zabalili do starých prostěradel. Po chvíli už byl naložen v autě a my vyrazili.

Vymotali jsme se z kolonie. Doufal jsem, že nás nikdo neviděl, ale tady si člověk nikdy nebyl jistý. Lidé z obvodu drželi spolu, nedonášeli by. Ale lidé byli zároveň úplatní. Opravdoví srdcaři by si radši nechali ustřelit nos. Přistěhovalci se snažili žít v symbióze a nijak se neprojevovali. Nikdo je neznal a prakticky ani nikoho nezajímali, pokud nedělali problémy a bordel. Obyvatelé z obvodu sledovali, kdo co dělá, spíše aby věděli, jestli se jedná o místního či zoufalého zbloudilce.

Vyrazili jsme na výpadovku a po chvíli se dostali na druhý konec města. Zastavili jsme v neosvětlené části sídliště a pod blízké křoví vysypali zlodějčka. Od vchodu

dvouletek na nás začalo pokřikovat několik lidí: „Co tam děláte!“

„Co se staráš!“ odpověděl bez váhání Mart'an.

Do trávy odletěly do té chvíle kouřené cigarety. Z úplně tmavého stínu do o něco světlejšího vyšlo pět mužů. Nezdálo se, že by si chtěli povídat. Přišli až k autu a byli zvědaví více, než se komukoliv zamlouvalo. Chtěli jsme naskákat do auta a odjet.

Jeden z mužů chytil Trefu za triko na hrudi a zalomcoval s ním. Mart'an přispěchal na pomoc a sám se ocitl v oslabení proti dvěma mužům.

Mně se podařilo z auta vytáhnout malý hasičák. Bez upozornění na své možné chování jsem jednoho z mužů praštil přes obličej tak prudce, že zůstal nehybně ležet. Druhého jsem z blízka seznámil s obsahem. Byli jsme tři na tři.

Trefa využil slabší chvíle protivníka. Do tváře jej praštil rychle a tvrdě. Soupeř spadl na zem, tak jsem přiskočil a šlápl mu na krk. Muž lapal po dechu. Do otevřené pusy nasál místo vzduchu obsah hasičáku.

Další z mužů vylovil z kapsy vystřelovací nůž. Začal hbitě útočit. I největší blbec by poznal, že takto nejedná poprvé. Byl přímým ohrožením a nikdo z nás z něj nechtěl spustit oči. Poslední z mužů se nepozorovaně vytratil. Všichni tři jsme se vrhli na muže s nožem. Podařilo se nám jej strhnout na zem. Mart'an s Trefou do

něj kopali, zatímco já do něj bil hasičákem. Když jsme si byli jistí, že nepředstavuje riziko, nechali jsme bezvládně ležícího muže tak.

„Kde je ten poslední?“ řekl udýchaně Trefa.

Spolu s Mart'anem jsme pokrčili rameny. S tyčemi nad hlavami a bojovým křikem středověkých feudálů se na nás řítila skupina dalších místních. Nebylo na výběr. Jiná možnost než rychlé, nežli zbabělé tak rozumně bleskové vyklizení pole. Zvládli jsme naskákat do auta a se skřípěním pneumatik prudkým startem jsme vystřelili, co to šlo. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak po nás skupina házela kameny a vším, co jim přišlo pod ruce.

„Junkie?“ řekl Trefa.

„Ano?“ dal jsem najevo, že poslouchám.

„Myslíš, že nás poznali?“

Pokýval jsem hlavou, protože jsem si sám nebyl jistý.

„Myslím, že ne. Byla tam tma,“ vložil se do hovoru Mart'an.

„Zase tolik ne,“ oponoval Trefa.

„No a? I kdyby? Alespoň budou všichni vědět, co se jim stane, když budou krást v našem obvodu,“ odpověděl jsem rázně a zpomalil. Pohlédl jsem do zrcátek a zastavil úplně. „Vystupte,“ řekl jsem.

Oba partáci vystoupili. Nevěděli proč, ale bez řečí poslechl. „Pojďte ke mně.“ Když přišli, zeptal jsem se: „Vidíte něco?“

Oba téměř souhlasně řekli: „Jo.“

„Pak tetování viděli i tamti sráči,“ konstatoval jsem a nastoupil zpátky do auta. Když jsme se rozjeli, Trefa utrousil: „Tetování přes celý krk se jen tak nepřehlédne.“

„Právě proto ho máme, ne?“ poznamenal Mart'an.

„Jo, právě proto,“ dodal jsem.

Vymotali jsme se z cizí čtvrti. V těchto dobách a hlavně v nočních hodinách bylo celkem riskantní pohybovat se po cizím obvodu. Zvláště, pokud máte z boku na krku napsáno: „*třetí obvod*.“ První, původní obvod, než se město začalo rozrůstat a dělit na jiné další čtvrti. V historii nejstarší obvod dostal při reorganizaci města číslo tři.

Motiv tetování byla lebka. Na čelní kosti vytetované lebky pak byla umístěna trojka. V pozadí byl stínovaný horizont našeho obvodu. Na pravé straně byl mexickým písmem již zmíněný nápis: „*třetí obvod*.“ Ještě více napravo byl boxer s hroty. Na levé straně byly zkříženy dvě pistole. Za nimi pak dvě malá esa se smrtkou, která znamenala, že kdo si s námi chce zahrávat, zahrává si se smrtí.

Fakt, že jsme sebou přivezli náklad v podobě řádně zřízeného mladíčka, kterého jsme vysypali jako

odpadky, a pro nás ničím jiným nebyl, vám na reputaci nepřidá. Což o to, reputaci nám to jistě zvedlo, ale její účinky bych si vychutnával ve větší skupině, než ve třech proti teoreticky celé čtvrti.

Dostali jsme se zpátky na výpadovku a všichni tři jsme pocítili značnou úlevu. Abych odlehčil atmosféru ještě trochu, zastrčil jsem do autorádia kazetu. Po chvíli jsme se už dostali zpátky do bezpečných vod v podobě našich ulic. Projížděl jsem pomalu. Rozhlížel jsem se z okýnek a vše bylo, jak se zdálo, v pořádku. Na rozích ulic stály naše hlídky, které jsem gestem mávnutím ruky zdravil.

U hladového okna, kde jsme standardně večeřeli za popíjení láhvového piva, se poflakovala místní omladina. Bez řečí nám ustoupili z cesty. Respekt je věc, kterou si nelze koupit, určitě ne penězi. V naší čtvrti, ale v podstatě v celém tom kolosu, který si stále drží status města, to bylo stejné. Tady platily činy a dodržené slovo. Zvláště, pokud to slovo bylo výhružné.

Objednal jsem. Vlastně jsem jen tak máchl rukou a tak zněla celá objednávka. Když jsme čekali na svůj žvanec, přišel k nám Skica. Je to dobrý kluk, ale matka na něj sama nestačí.

„Junkie?“ oslovil mě a upřímně se uklonil.

„Ano?“ odpověděl jsem a chytil Skicu kolem ramen.

„Chtěl bych k vám,“ řekl bez dlouhých průtahů.

„Už sis opravil známky ve škole?“ zeptal jsem se a omladina, která stála opodál, ale ne zase o tolik, se rozesmála.

„Na školu kašlu. Chci být jako ty,“ řekl rozhodně.

„To už nechci v životě slyšet! Na školu nesmíš kašlat! Už kvůli matce!“ rozkřikl jsem se.

„Matka na mě kašle, tak já kašlu na ni!“ rozohnil se na oplátku Skica. V tom momentu jsem mu vrazil facku, až spadl na zem. Omladina opodál ani nepípla.

Já se neomluvil a pravdou bylo, že jsem neměl za co. Skica incident nekomentoval, ale komentář ke své matce si neodpustil: „Jenom chlastá.“

„Myslí to s tebou dobře, jen toho má hodně.“

„Má jen mě, když nás fotr opustil, takže jak hodně?“

„Víš to moc dobře,“ odpověděl jsem.

Skica se k argumentům nedostal. Nadechl se, ale naši konverzaci ukončil zvuk přijíždějících vytuněných aut. Zaparkovaly u protějšího patníku. Vyšlo osm mužů. Mezi nimi byl Žolík, kterého jsem okamžitě poznal. Pohled přitáhly vždy pečlivě leštěné lakýrky. Několikrát mě napadlo, jestli se nejedná o nějaký psychologický tah. Aby si zajistil, že se s nikým nesetká pohledem na více než pár vteřin a aby nikdy neuhnul. Protivník aby

pohledem sjel k lakýrkám. Na mě to rozhodně zabíralo, seč jsem se bránil sebevíc.

Pár mužů ze skupiny mělo železné tyče a situace celkově vypadala nebezpečně. Prošli mezi omladinou a slečny, které se tam nacházely, dost nevybíravě povalili na zem.

Mládenci okamžitě vzali zákon do svých rukou. Vrhli se na muže ze skupiny. Strhla se menší roztržka, spíše slovní než fyzická. I tak jeden chlapec z omladiny inkasoval tvrdý úder tyčí přes hlavu. V tom momentu bylo po potyčce. Omladina si již netroufla. Skupina mužů si je vzala pod dohled a Žolík došel až k nám.

„Přišel jsem tě varovat,“ spustil okamžitě.

„Před čím? Před deštěm?“ dělal jsem, že se mě nic z toho, co má na srdci, netýká.

„Před nehodami, které by mohly postihnout tvou rodinu a tvé lidi,“ řekl sebejistě a odešel pryč. Poplácal jednoho ze svých mužů přes rameno a celá skupina se jako na povel odebrala zpátky k autům. Chvíli na to odjeli s hlasitým zvukem motorů.

„Hajzl,“ řekl Skica.

„Ty se do toho neplet,“ napomenul jsem ho.

„No, zprávy se šíří rychle,“ poznamenal Mart'an.

„To je dobře,“ odpověděl jsem.

Dostali jsme své jídlo a piva. Přešli jsme k autu a posadili se dovnitř.

„Měli bychom informovat ostatní lidi,“ poznamenal Trefa.

Já jen přikývl a Mart'an řekl: „To rozhodně. Zdá se mi, že situace začíná být čím dál horší.“

„To se ti zdá. Je to pořád stejné, jen lidi se mění.“

„Když myslíš. Tak dobře. Lidi jsou čím dále horší,“ opravil se Mart'an.

„Je to boj, který nikdy nezačal,“ zafilosofoval Trefa.

Dojedly jsme a chvíli mlčky popíjeli pivo. Každý z nás se zaobíral vlastními myšlenkami. Pak jsem nadhodil: „Měli bychom jet domů. Každý z nás by měl obejít ještě pár lidí, ať jsou opatrní a ať řeknou dalším lidem to samé.“

„To bude nejspíše nejlepší,“ řekl Trefa.

Nastartoval jsem auto. Pomalou jízdou ulicemi jsem odvezl nejprve Trefu a potom Mart'ana. Sám jsem domů nejel. Auto jsem zaparkoval o dvě ulice dále. Zhasl jsem světla a vypnul motor. Seděl jsem v autě zaparkovaném ve stínu. Zapálil jsem si cigaretu a pokračoval zaobíráním se svými myšlenkami.

Sledoval jsem, jak podzimní studený vítr shazuje listí ze stromů a jak si pohrává s již opadaným. Díval jsem se do rozsvěcených oken, jak rodiče starostlivě

popohánějí děti do postýlek. Děti radostně a ke zlosti rodičů poskakují a snaží se ještě chvíli vzdorovat. Jaké krásné starosti a jak jsem se těšil, že co nevidět budu řešit zrovna takové.

„Běž domů!“ přikázal jsem si. Měl jsem obavy. Nechtěl jsem na sobě nic dávat znát, ani teď, když jsem v autě seděl docela sám. Nic jsem si nepřipouštěl. Nechtěl jsem. Pravdou bylo, že strach jsem měl. O sebe? Rozhodně ne. Právoplatné obavy se týkaly Anny. Teď, když byla v požehnaném stavu, jsem nesměl dovolit, aby byla vystavena jakémukoliv riziku.

Anna je zlatá žena. Divím se, že se mnou ještě pořád je. Ví, nebo alespoň tuší, že nejsem zrovna anděl. Ona by jím klidně mohla být. Snad ji ke štěstí stačí jistota, že to s ní myslím upřímně. Vsadím se, že i když je jedna hodina ráno, tak ještě nespí, protože čeká, až se objevím doma. Aby mi mohla na talíř nachystat večeři, kterou uvařila.

Sebral jsem se a z auta vystoupil. Domů jsem ještě jít nemohl. Na to jsem byl v příliš špatném rozpoložení. Zamířil jsem do nedalekého non-stopu. Pivo nebo nějaký panák mě určitě spraví.

Když jsem se objevil ve dveřích, rozhlédl jsem se. Hostů, jestli se tak ještě dali nazvat individua, které tady byly, mnoho nebylo. Většinou seděli sami u stolů a utápěli své chmury. Zamířil jsem k baru. Přece jen jsem nechtěl sedět a vypadat jako ten zbytek.

„Co si dáš?“ zeptala se Eva.

Pokrčil jsem rameny a v tom přede mnou přistálo pivo a rum.

„Špatný den?“

„Špatný život,“ řekl jsem.

„Ale, co ty řeči?“

„Začíná mi to všechno lézt na mozek.“

„Co všechno?“ vyzvídala dále Eva.

„Mám strach,“ řekl jsem vážně.

Záhadnou ženskou intuicí, kterou jsem nikdy nepochopil a nedělám si iluze, že pochopím, Eva odpověděla: „Však ty Annu i to nenarozené ochráníš.“

„Děkuji,“ řekl jsem a vyklopil do sebe rum. Zapil jsem ho pivem, což se mnou pořádně zamávalo.

„Tady máš ještě jeden. Ať nekulháš.“

K baru se dokymácel jeden z hostů. Před sebe položil pětistovku a velkolepým gestem ukázal, že vrátit nechce. Eva slušně poděkovala a piják odešel.

„Není tě škoda do takového podniku?“ řekl jsem a slovo podnik ironicky zdůraznil.

„Mám to tu ráda. Není to špatná práce. Plat mi na živobytí stačí. Hlady neumírám. Zvykla jsem si tady a

když to tak vezmu, je tady i docela klid. Jen se podívej,“ řekla a kývla hlavou, abych se rozhlédl. Sice jsem to stihl hned, jak jsem přišel, ale i tak jsem se otočil a podíval.

„No jo,“ řekl jsem těžce.

„Přes den tu nikdo není a večer už jen tihle chudáci, co se potřebují buď dorazit, nebo jen někde uklidit.“

Nalil jsem si do krku druhý rum a dopil pivo. Cítil jsem na sobě návaly a rozhodl se, že nejlepší bude, když půjdu domů. Z kapsy jsem se marně snažil vylovit peníze, abych vyrovnal útratu.

„To je dobrý, to je na mě. Hodně krát jsi mi pomohl,“ řekla Eva a usmála se. V očích se ji zaleskly vzpomínky na časy dávno minulé, kdy se po nevydařeném vztahu potýkala především s otázkou sebevraždy.

„Děkuji,“ odpověděl jsem bez dohadování, protože dohadovat se s Evou by bylo zbytečné. „Měj se,“ dodal jsem a vydal se domů.

Na čerstvém vzduchu se mi zatočila hlava. Nohy mě přestaly poslouchat, tak jsem s obtížemi nabral směr. Chodník mi byl malý. Občas jsem sklouzl až na cestu. To, že na mě alkohol zapůsobil více, než bych čekal, nejspíše ovlivnily moje starosti.

Spadl jsem na zem. V první chvíli jsem si byl jistý, že jsem pouze zakopl o vlastní nohu, ale ta by mě stěží

kopla do žeber. Rozkašlal jsem se. Přišel další silný kopanec do břicha. V té chvíli jsem velebil účinky alkoholu, které utlumily vnímanou bolest. I přesto jsem vykašlával krev. Silou vůle se mi podařilo opřít o lokty a dostat na kolena. Kdo mě napadl, jsem stále nebyl schopen zjistit.

Pod kopancem do břicha jsem se opět svalil na bok. Následovala další silná rána do ledvin. Bolestí jsem se pomočil. Přes slzy, které mi zkreslovaly obraz, jsem viděl dva útočníky. Obcházeli mě, jako mlsní psi. Čekal jsem další kopance, ale útočníci vyčkávali. Začal jsem se ošívát, ale tomu agresoři nevěnovali pozornost. Na opasku jsem měl malý, ale dostatečně ostrý vystřelovací nůž. Z vlivu pudu sebezáchovy jsem hbitě vyskočil na kolena. To mi stačilo, abych jednoho útočníka ošklivě poranil. Nůž zajel do břicha až po rukojeť.

Útočník zařval a oběma rukama si chytil postižené místo i se zaraženým nožem. Druhý útočník seřval prvního, protože řev obyčejně upoutá pozornost a o ni nestál ani jeden.

Dostal jsem boxerem do obličeje. Po tváři se mi řinula krev. V poslední chvíli jsem si uvědomil, jak se k mému obličeji přibližuje těžká bota. Než jsem dostal poslední kopanec, viděl jsem vše zpomaleně. To bylo poslední, co z té noci pamatuji.

Vzbudil jsem se doma v posteli. Byl jsem zmatený. Nemohl jsem si vybavit, co se stalo. Pokusil jsem se

dostat z pohovky, ale hlavou projela ostrá bolest, tak jsem zasténal a zůstal ležet.

Z vedlejšího pokoje přišla má krásná Anna. Sedla si na okraj a pohládila mě po tváři. Musí být anděl! Jinak si nedokážu vysvětlit, proč by na mě byla tak hodná.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se s obtížemi.

Anna mi položila prst na ústa. Nechtěla mi nic říct. Ne teď. Z jejího pohledu jsem cítil, jak naléhá, abych odpočíval.

„Ahoj,“ pozdravil Mart'an, který taky přišel z druhého pokoje. Posadil se do velkého křesla.

Tázavě jsem se podíval, ale odezvy jsem se nedočkal. Anna se na Mart'ana podívala. Pohledem varovala, ale i prosila. Nikdy nepotřebovala slova, aby sdělila, co měla na srdci a co ji tížilo na duši. Andělská tvář ji byla požehnáním a nikdy nikoho nezatěžovala zbytečnými slovy. Mě bylo jasné, že mi neřekne nikdo nic. Snažil jsem se vzpomenout, ale nešlo to.

„Jak ti je?“ zeptal se.

Neurčitým způsobem jsem pohodil hlavou.

„Tak hlavně odpočívej. O nic víc se teď nestarej.“

Znovu jsem pohodil hlavou, protože na nic jiného jsem se nezmohl. Sílu jsem taky měl tak akorát na odpočinek. Nikdy bych si nemyslel, jak dokáže i odpočinek vyčerpávat.

„Už půjdu. Chtěl jsem jen vědět, jestli ses už probral,“ konstatoval Mart’an a zvedl se k odchodu.

Začal jsem se zvedat z gauče. Připravil jsem se na možnou příchozí bolest, ale při důsledné koncentraci jsem celou situaci zvládl bez větších obtíží. Mart’ana jsem doprovodil ke dveřím.

„Pořádně odpočívej,“ řekl znova. Pak dodal: „O všechno se postarám, kdyby něco, tak dám vědět. Kdybyste něco ty nebo Anna potřebovali, tak dejte vědět vy. Zkusím se zastavit později, nebo zítra.“

„Dobře, díky,“ vzal jsem na vědomí kamarádova slova a potom jsme se rozloučili.

Odbelhal jsem se zpátky k pohovce. Opětne ulehnutí mi činilo problémy. Jak se mi v těle změnil tlak při klesání, celé tělo mě rozbolelo.

Těžce jsem oddechl. Anna mi na konferenční stolec přinesla velký hrnek černého čaje. Nemusela mě upozorňovat, abych bez řečí pil. Bylo zvláštní, jak byla tichá a přesto řekla vše, co bylo nutné. Pohledy i řeč těla mluvily za vše. Odešla do kuchyně a hladila si při tom břicho požehnané plodem.

Uvědomil jsem si, jaké v ní mám štěstí. Celkově. Lepší matku bych si pro své a vlastně naše dítě, nemohl přát. Hodně krát jsem se ptal Boha, čím jsem si ji zasloužil. Nejsem dobrý člověk! Víím to! Děláím spoustu

špatných věcí, ale zároveň dělám, co musím. Je to otevřený boj v ulicích a přežijí jen ti nejsilnější.

Musím uznat, že pro tuhle válku jsem obklopen silnými společníky. V životě jsem měl na lidi štěstí. Alespoň na mé nejbližší a pro mě nejdůležitější. Mám Annu a mám Mart'ana. Zbytek lidí, na který jsem odkázán pro přežití, jsou rovněž dobří. Stejně jako já i oni chtějí přežít. Jinak než dohromady by to bylo obtížné.

V Mart'anovi mám velkou důvěru. Musím. Vlastníme spolu kavárnu v centru města, které prozatím zůstává celkem neutrálním územím. Původně vznikla za jediným účelem. Praním peněz z nelegální činnosti. Když jsme kavárnu Intelekt zakládali, netušili jsme, že se jí povede tak slušně. Kdybych to věděl, asi bych nikdy nedělal nic z toho původního. Co krok, to stopa a vrátit se zpět v čase nejde, kromě vzpomínek, které na skutečnosti nezmění nic. Otisk mé minulosti. Vytrátit se v tichosti rovněž nejde.

Mart'an jednou přivedl Trefu. Věří mu a já věřím Mart'anovi, tak nebyla jiná možnost, než si důvěřovat i s Trefou. Musím uznat, že je dobrý. Nemám pocit, že by chtěl dělat nějaké podrazy. Je naší spojkou s ‚klienty‘, něco jako obchodním zástupcem pro nezákonné činnosti. Nezákonné, podle lidem znalé sbírky zákonů. V prostředí, kde se pohybujeme, nic jako zákony neexistuje. Snad jediný. Přežije nejsilnější!

Zavřel jsem oči a na chvíli usnul. Po otevření očí byly na stole položeny sendviče. Na čele jsem měl

obklad. Anna mě hladila na ruce. Když jsem na ni pohlédl, usmívala se.

Idylka netrvala dlouho a ve chvíli bylo vše jinak.

Oknem prolétla cihla. Ozvalo se řinčení skla, jak se sypalo na zem. Anna se reflexivně schoulila do klubíčka. Hodně krát jsem ji to učil a ještě více krát se ptala, proč na ni s tímhle naléhám. Nikdy jsem neřekl nic určitého, ale jen že pro případ, že by se něco stalo.

Vyskočil jsem z pohovky a v cukru letu byl u okna. Byl jsem tak zaskočen a jednal reflexivně, že jsem vůbec nevnímал bolest. Ulice byla prázdná. Nikde nikdo. Žádné podezřelé auto. Žádný podezřelý běžec. Ticho a sváteční klid se rozprostíral do čtvrti halené podzimními barvami.

Obešel jsem rozbité sklo a uvědomil si, jak jsem se mohl před chvíli nepříjemně poranit. S obtížemi jsem ze země vzal cihlu. Odmotal papírek se vzkazem: *„Příště tě zabijeme!“*

Anna přešla ke mně. Natáhla se mi přes rameno a chtěla přečíst vzkaz na papírku. Rychle jsem ho skrčil a skryl v dlani. Pohlédla na mě. Použila svou nejsilnější zbraň, které jsem se nedokázal ubránit. Jako malý provinilý synek jsem natáhl ruku a vzkaz odevzdal.

Když si přečetla jednu, ale za to výstižnou větu, zeptala se: *„Zavoláš policii?“*